

”Δεν θέλω να δω τον γιο μου ”ήρωα” στο φέρετρο, τον χρειάζομαι σπίτι, ζωντανό”

Στο πλαίσιο της πολεμικής σύγκρουσης που μαίνεται στη νοτιοανατολική Ουκρανία, με την φιλοΕΕ κυβέρνηση του Κιέβου να εντείνει τις επιθέσεις της στους εξεγερμένους κατοίκους των ανατολικών περιοχών, μία από τις φονικότερες μάχες έλαβε χώρα τις προηγούμενες ημέρες στο **Saur-Mogila κοντά στο Ντόνετσκ.**

Στη μάχη συμμετείχε και η **3οη Μηχανοκίνητη Ταξιαρχία του Ουκρανικού Στρατού της κυβέρνησης Κίεβου.** Ο Ουκρανικός Στρατός όπως καταγγέλεται από τους ίδιους τους στρατιώτες, έστειλε σε σίγουρο θάνατο αυτά τα πολύ πρόσφατα στρατολογημένα παιδιά, εγκαταλείποντας τους. Από τους **4,700 στρατιώτες της ταξιαρχίας** μόνο **83 γύρισαν πίσω** με τους υπόλοιπους να αγνούνται στην μάχη. Η ουκρανική κυβέρνηση μάλιστα χαρακτήρισε αυτούς τους 83 που κατάφεραν να διαφύγουν, ως **λιποτάκτες** με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζουν τώρα σοβαρές ποινές.

“Δεν θέλω να δω τον γιο μου ”ήρωα” στο φέρετρο, τον χρειάζομαι σπίτι, ζωντανό, Δεν θέλω ένα φέρετρο για να μπορούν να φωνάζουν από πάνω «Ζήτω η Ουκρανία’», Κατουρώ πάνω σε αυτή την Ουκρανία, μια Ουκρανία που σκοτώνει τα παιδιά μας. Γιατί έπρεπε να πάει; Γιατί δεν πας εσύ εκεί να πολεμήσεις και στέλνεις εμάς»;

Στο παρακάτω βίντεο γινόμαστε μάρτυρες του πόνου και της οργής, των αναπάντητων ερωτημάτων που διατυπώνουν συγγενείς, φίλοι αλλά και κάποιοι από τους στρατιώτες που κατάφεραν να γλυτώσουν από τη μάχη. Μια μάχη που η -αποδεδειγμένα συνεργαζόμενη με ναζιστικές παραστρατιωτικές ομάδες- φιλοαμερικάνικη και φιλοΕΕ κυβέρνηση του Κιέβου τους έστειλε...

Χωρίς ίχνος κάποιας αίσθησης «δικαίωσης», στο φόντο τέτοιων τραγικών ανθρώπινων στιγμών, μπορεί εύκολα κανείς να διαπιστώσει ότι ο ουκρανικός λαός σε όλη την επικράτεια θερίζει τώρα τις ”ευρωπαικές” αυταπάτες και ελπίδες που του έσπειραν για να στηρίξει το ακροδεξιό κίνημα, για να στηρίξει αλλότρια συμφέροντα ντόπιων ολιγαρχών και ξένων

γεωπολιτικών ανταγωνισμών και συμφερόντων...

"Ήταν 2 τα ξημερώματα... Ο ασύρματος σίγησε. Κανείς δεν απαντούσε. Τους καλούσαμε συνεχώς, ρωτώντας τι να κάνουμε.. Ήμασταν παγιδευμένοι και μας χτυπούσαν με τανκς. Τελικά κατα τις 4 – 5 το πρωί πήραμε την άδεια να υποχωρήσουμε (...) Μετά μας αποκάλεσαν λιποτάκτες..."

Το παρακάτω συγκλονιστικό βίντεο δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα τραγικό μνημείο της διαχρονικής και παγκόσμιας απέχθειας του ανθρώπου για τη φρίκη του πολέμου. Μια κραυγή για ειρήνη και ζωή που μπορεί και πρέπει να σκεπάσει τις άναρθρες κραυγές μίσους, εθνικιστικού, φυλετικού, θρησκευτικού, που οι ισχυροί αυτού του κόσμου με σχέδιο και επιμονή προσπαθούν να επιβάλλουν...

(σε περίπτωση που δεν εμφανιστούν αυτόματα, ενεργοποιήστε τους αγγλικούς υπότιτλους στο κάτω μέρος του βίντεο)

toperiodiko.gr